Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. MENGOZZI
fremsat den 12. september 2017 [1]

Sag C-267/16

Albert Buhagiar,
Wayne Piri,
Stephanie Piri,
Arthur Taylor,
Henry Bonifacio,
Colin Tomlinson,
Darren Sheriff
mod
The Hon. Gilbert Licudi, QC, MP, Minister for Justice

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supreme Court of Gibraltar (Gibraltars øverste domstol, Det Forenede Kongerige))

»Præjudiciel forelæggelse – kompetence – begrebet »en ret i en af medlemsstaterne« – Gibraltar – artikel 29 i akten vedrørende vilkårene for Det Forenede Kongeriges tiltrædelse – toldunionen – direktiv om erhvervelse og besiddelse af våben – direktiv 91/477 – fortolkning af bestemmelserne om jægere og konkurrenceskytter – det europæiske skydevåbenpas – frie varebevægelser – fri udveksling af tjenesteydelser – fri bevægelighed for personer«

I. Indledning

1. I den foreliggende sag har Supreme Court of Gibraltar (Gibraltars øverste domstol, Det Forenede Kongerige) forelagt Domstolen præjudicielle spørgsmål om, hvorvidt Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben [2], som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008 [3] (herefter »direktiv 91/477«), finder anvendelse på Gibraltars område.

2. Den forelæggende ret er nærmere bestemt i tvivl om - henset til Gibraltars særlige status, idet Gibraltar ikke er omfattet af Unionens toldområde - hvorvidt visse bestemmelser i direktiv 91/477, der vedrører det europæiske skydevåbenpas (herefter »ESP«), som udstedes til jægere og konkurrenceskytter, der medbringer våben på rejser mellem medlemsstaterne, kan finde anvendelse på Gibraltar, på trods af, at dette direktiv forekommer at være omfattet af EU-retsreglerne om vareudveksling og således ikke skal finde anvendelse på Gibraltar.

3. Som jeg vil redegøre for i dette forslag til afgørelse, er det min opfattelse, at dette ikke er tilfældet.

1 – Originalsprog: fransk.
2 – EFT 1991, L 256, s. 51.
3 – EUT 2008, L 179, s. 5.

II. De retlige rammer

4. Artikel 355 TEUF har følgende ordlyd:

»Ud over bestemmelserne i artikel 52 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende traktaternes territoriale anvendelsesområde finder følgende bestemmelser anvendelse:

[…]

3. Traktaternes bestemmelser finder anvendelse på de europæiske områder, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat.

[…]«

5. Artikel 28 i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne i forbindelse med Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritanniens og Nordirlands tiltrædelse[4] (herefter »1972-tiltrædelsesakten«) bestemmer:

»Fællesskabsinstitutionernes retsakter, der tager sigte på produkterne i EØF-traktatens bilag II og de produkter, som ved import i Fællesskabet er undergivet særlige bestemmelser som følge af iværksættelsen af den fælles landbrugspolitik, såvel som de retsakter, der vedrører harmonisering af medlemsstaternes lovgivninger for så vidt angår omsætningsafgifter, finder ikke anvendelse for Gibraltar, medmindre Rådet enstemmigt på forslag af Kommissionen træffer anden beslutning.«

6. I henhold til 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29, sammenholdt med dennes bilag I, del I, punkt 4, er Gibraltar ikke omfattet af Fællesskabets toldområde.

7. Tredje, fjerde, femte, sjette og syvende betragtning til direktiv 91/477 har følgende ordlyd:

»Kommissionen anførte i sin Hvidbog, »Gennemførelse af det indre marked«, at afskaffelsen af kontrol med sikkerhedsrisikoen ved transporterede genstande og med personer bl.a. forudsætter en indbyrdes tilnærmelse af våbenlovgivningerne.

[A]fskaffelsen af kontrol ved passage af Fællesskabets indre grænser med våbenbesiddelse kræver indførelse af effektive regler, som gør det muligt inden for medlemsstaterne at føre kontrol med erhvervelse og besiddelse samt med overførsel til en anden medlemsstat af et skydevåben […].

[S]ådanne regler vil skabe større gensidig tillid mellem medlemsstaterne inden for overvågning af borgernes sikkerhed i den udstrækning, bestemmelserne er forankret i en delvis harmoniseret lovgivning; det bør derfor bestemmes, at privatpersoners erhvervelse og besiddelse af visse kategorier af skydevåben enten forbydes eller gøres afhængig af tilladelse eller anmeldelse.

[D]et er hensigtsmæssigt i princippet at forbyde medbringelse af våben ved passage af Fællesskabets indre grænser; en undtagelse herfra kan kun godtages, såfremt der følges en procedure, som giver medlemsstaterne mulighed for at blive holdt underrettet i tilfælde af, at et skydevåben indføres på deres område.

[D]er skal dog vedtages lempeligere regler for så vidt angår jagt og konkurrenceskydning for ikke i unødvendig grad at hindre den frie bevægelighed for personer.«

4 – EFT 1972, L 73, s. 14.

8. Artikel 1, stk. 1, i direktiv 91/477 bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved »skydevåben« ethvert bærbart våben med løb, som udsender, er konstrueret til at udsende eller kan ombygges til at udsende et hagl, en kugle eller et projektil ved hjælp af et brændbart drivmiddel, medmindre det er undtaget af en af de i bilag I, afsnit III, anførte grunde. Skydevåben er klassificeret i bilag I, afsnit II.

[…]«

9. Artikel 1, stk. 4, i direktiv 91/477 har følgende ordlyd:

»Et [ESP] er et dokument, som myndighederne i medlemsstaterne efter ansøgning udsteder til en person, der lovligt kommer i besiddelse af og bruger et skydevåben. Skydevåbenpasset kan højst gælde fem år, dets gyldighedsperiode kan forlænges, og det skal indeholde de i bilag II fastsatte oplysninger. Det er et personligt dokument, hvori det eller de skydevåben, som passets indehaver besidder og bruger, opføres. Brugeren af skydevåbnet skal altid bære passet på sig, og ændringer med hensyn til skydevåbenets kendetegn eller besiddelse samt tab eller tyveri af skydevåbenet skal angives i passet.«

10. Artikel 3 i direktiv 91/447 bestemmer:

»Medlemsstaterne kan i deres nationale våbenlovgivning fastsætte bestemmelser, der er strengere end de i dette direktiv foreskrevne, med forbehold af de rettigheder, der i medfør af artikel 12, stk. 2, indrømmes de i medlemsstaterne bosiddende personer.«

11. Artikel 8, stk. 3, i direktiv 91/477 bestemmer:

»3. Hvis en medlemsstat forbyder eller kræver tilladelse på sit område for erhvervelse og besiddelse af et skydevåben i kategori B, C eller D, underretter denne medlemsstat de øvrige medlemsstater, som udtrykkeligt foretager en påtegning herom, hvis de udsteder [ESP] for et sådant skydevåben, jf. artikel 12, stk. 2.«

12. Artikel 11, stk. 1, i direktiv 91/477 har følgende ordlyd:

»1. Med forbehold af artikel 12 kan skydevåben kun overføres fra én medlemsstat til en anden, når den i de følgende stykker fastsatte procedure overholdes. Disse bestemmelser gælder ligeledes for overførsel af skydevåben i forbindelse med postordresalg.«

13. Artikel 12, stk. 1 og 2, i direktiv 91/477 har følgende ordlyd:

»1. Medmindre proceduren i artikel 11 følges, vil besiddelse af skydevåben under en rejse gennem to eller flere medlemsstater kun være tilladt, hvis den pågældende har opnået tilladelse fra alle de pågældende medlemsstater.

Medlemsstaterne kan give denne tilladelse for en eller flere rejser og for en periode på højst ét år, som kan forlænges. Tilladelserne vil blive anført på [ESP'et], som den rejsende på forlangende skal forevise for medlemsstaternes myndigheder.

2. Uanset stk. 1 kan jægere, for så vidt angår kategori C og D, og konkurrenceskytter, for så vidt angår kategori B, C og D, uden forudgående tilladelse besidde et eller flere skydevåben under en rejse gennem to eller flere medlemsstater med henblik på at udøve deres aktiviteter, forudsat at de er i besiddelse af et europæisk skydevåbenpas, hvorpå dette eller disse våben er angivet, og at de kan dokumentere begrundelsen for rejsen, bl.a. ved forelæggelse af en indbydelse eller andet bevis for deres jagt- eller konkurrenceskydningsaktiviteter i destinationsmedlemsstaten.

Medlemsstaterne må ikke gøre accept af det europæiske skydevåbenpas betinget af betaling af et gebyr eller en afgift .

Denne undtagelse gælder dog ikke ved rejser til en medlemsstat, som i henhold til artikel 8, stk. 3, forbyder erhvervelse og besiddelse af det pågældende våben eller kræver tilladelse hertil; i dette tilfælde anføres der en udtrykkelig påtegning på […] [passet].

[…]«

14. Bilag I i direktiv 91/477 indeholder definitionen af skydevåben, som derefter opdeles i følgende kategorier: kategori A – Forbudte skydevåben, kategori B – Skydevåben, for hvilke der kræves tilladelse, kategori C – Skydevåben, der skal anmeldes, kategori D – Andre skydevåben.

15. Bilag II præciserer, hvilke rubrikker [ESP'et] skal indeholde. I dette bilags litra f) anføres følgende:

»Dette pas giver kun ret til at foretage rejser til en anden medlemsstat med et eller flere skydevåben i kategori B, C eller D, når denne medlemsstat forinden har givet tilladelse hertil. Denne eller disse tilladelser kan angives på dette pas.

Ovennævnte forudgående tilladelse er i princippet ikke nødvendig for at foretage en rejse med et skydevåben i kategori C og D med henblik på jagt eller med et skydevåben i kategori B, C eller D med henblik på konkurrenceskydning på betingelse af besiddelse af våbenpasset og af at kunne godtgøre rejsens formål.«

Hvis en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 8, stk. 3, har underrettet de øvrige medlemsstater om, at besiddelse af visse skydevåben i kategori B, C eller D er forbudt på dens område eller underkastet krav om tilladelse, tilføjes følgende påtegning:

»Indrejse i … [navnet på den eller de pågældende medlemsstater] med dette våben … [identifikation af våbnet] er forbudt.«

»Indrejse i … [navnet på den eller de pågældende medlemsstater] med dette våben … [identifikation af våbnet] er betinget af godkendelse.«

III. Hovedsagen, de præjudicielle spørgsmål og retsforhandlingerne for Domstolen

16. Sagsøgerne i hovedsagen er alle medlemmer af Gibraltar Target Shooting Association (Gibraltars forening for skydesport). Den 19. maj 2015 skrev formanden for den nævnte forening, Albert Buhagiar, et brev til sagsøgte, Minister for Justice of Gibraltar (Gibraltars justitsminister, herefter »Minister for Justice«), og anmodede om, at denne udstedte et ESP til hver af sagsøgerne i hovedsagen.

17. Den 2. juni 2015 svarede Minister for Justice, at Gibraltars regering på baggrund af både Europa-Kommissionens og Det Forenede Kongeriges regerings synspunkt, hvorefter direktiv 91/477 ikke fandt anvendelse på Gibraltar, havde besluttet at undlade at gennemføre det. Minister for Justice kunne derfor ikke udstede de ønskede ESP'er til sagsøgerne i hovedsagen. Efter dette afslag anlagde de sidstnævnte sag ved den forelæggende ret.

18. Den forelæggende ret har bemærket, at EU-retten i henhold til artikel 355, stk. 3, TEUF finder fuldt ud anvendelse på Gibraltar bortset fra undtagelserne i 1972-tiltrædelsesaktens artikel 28-30. Denne tiltrædelsesakts artikel 29, sammenholdt med dens bilag I, del I, punkt 4, præciserer, at Gibraltar ikke er omfattet af Unionens fælles toldområde.

19. Ifølge den forelæggende ret har Domstolen præciseret virkningerne af denne udelukkelse i sin dom af 23. september 2003, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-30/01, EU:C:2003:489, præmis 59), hvori den fastslog, at direktiver, der har artikel 114 TEUF og 115 TEUF som retsgrundlag, og hvis hovedformål er de frie varebevægelser, ikke finder anvendelse på Gibraltars område.

20. Efter den forelæggende rets opfattelse har sagsøgerne i hovedsagen imidlertid anført argumenter, som ikke tidligere har været rejst.

21. For det første har de med henvisning til formålet med undtagelserne i 1972-tiltrædelsesakten og i lyset af princippet om, at undtagelser skal fortolkes indskrænkende, gjort gældende, at EU-rettens retsakter om frie varebevægelser, som ikke undergraver formålet med undtagelserne i 1972-tiltrædelsesakten, bør finde anvendelse på Gibraltar. Ifølge sagsøgerne i hovedsagen bør dette være tilfældet hvad angår ESP-bestemmelserne i direktiv 91/477, der tilsigter at være til fordel for jægere og konkurrenceskytter. ESP'et udstedes med det ene formål at give indehaverne mulighed for at rejse til og fra medlemsstater for at deltage i sportsbegivenheder, og det indebærer ikke en forretningsmæssig transaktion af de pågældende varer.

22. For det andet har sagsøgerne i hovedsagen gjort gældende, at ESP-bestemmelserne henhører under den frie udveksling af tjenesteydelser. Som sådan finder de anvendelse på Gibraltar og bør derfor gennemføres på Gibraltars område. En undladelse af at gennemføre dem vil medføre forskelsbehandling, jf. artikel 56 TEUF, af jægere og konkurrenceskytter med bopæl i Gibraltar, der vil have ekstra omkostninger og administrative forsinkelser, når de rejser i Unionen med deres skydevåben for at deltage i jagt- eller skydestævner og -konkurrencer. Disse skydevåben udgør således ikke varer, der indgår i samhandelen, men er sportsudstyr, som er nødvendigt for deres aktiviteter.

23. Endelig, subsidiært, har sagsøgerne i hovedsagen bestridt gyldigheden af direktiv 91/477. De har gjort gældende, at ESP-bestemmelserne i direktiv 91/477 vedrører den frie bevægelighed for personer. Dette bekræftes af syvende betragtning til dette direktiv. Direktiv 91/477 er derfor baseret på det forkerte retsgrundlag. Direktivets retsgrundlag er artikel 100 A i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (efter ændring artikel 95, stk. 1, EF, nu artikel 114 TEUF), skønt EØF-traktatens artikel 100 A, stk. 2, er til hinder for at vedtage retsakter om den frie bevægelighed for personer.

24. Under disse omstændigheder har Supreme Court of Gibraltar (Gibraltars øverste domstol, Det Forenede Kongerige) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1. Såfremt ESP-bestemmelserne i direktiv 91/477 […] kun vedrører de frie varebevægelser, kan de da ikke desto mindre finde anvendelse på Gibraltar på grundlag af, at de ikke indebærer en handel eller forretningsmæssig transaktion og derfor ikke er omfattet af anvendelsesområdet for de undtagelser, som Gibraltar er tildelt i henhold til 1972-tiltrædelsesakten?

2. Finder bestemmelserne i direktiv [91/477] vedrørende ESP for så vidt angår jægere og konkurrenceskytter anvendelse på Gibraltar, da de vedrører den frie bevægelighed for tjenesteydelser?

3. Er bestemmelserne i direktiv [91/477] vedrørende ESP for så vidt angår jægere og konkurrenceskytter ugyldige, da de vedrører den frie bevægelighed for personer, og derfor er blevet vedtaget i henhold til det forkerte retsgrundlag?«

25. Der er indgivet skriftlige indlæg i forbindelse med disse spørgsmål af sagsøgerne i hovedsagen, Minister for Justice, Det Forenede Kongeriges regering, Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen. Disse procesdeltagere har desuden afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 16. maj 2017.

IV. Om Domstolens kompetence

26. Dette er første gang, Domstolen forelægges et præjudicielt spørgsmål af Supreme Court of Gibraltar (Gibraltars øverste domstol, Det Forenede Kongerige). På trods af Gibraltars særlige status i EU-retten har hverken den forelæggende ret eller procesdeltagerne rejst tvivl om, hvorvidt Supreme Court of Gibraltar (Gibraltars øverste domstol, Det Forenede Kongerige) kan anses for en ret i henhold til artikel 267 TEUF.

27. Jeg deler dette synspunkt.

28. For det første er det ubestridt, at traktaternes bestemmelser i henhold til artikel 355, stk. 3, TEUF finder anvendelse på Gibraltar, for så vidt som Det Forenede Kongerige varetager dette europæiske områdes udenrigsanliggender.

29. I denne henseende skal det bemærkes, at bestemmelserne om den myndighed og de beføjelser, der er tillagt Fællesskabernes institutioner, i henhold til 1972-tiltrædelsesaktens artikel 1, stk. 3, finder anvendelse i relation til denne tiltrædelsesakt. Følgelig omfatter den kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål, som er tillagt Domstolen ved artikel 267 TEUF, også 1972-tiltrædelsesakten [5].

30. Det skal desuden fremhæves, at Domstolen har anerkendt, at retsinstanser på andre europæiske områder, der reguleres af de forskellige stykker i artikel 355 TEUF, kan anses for en ret i henhold til artikel 267 TEUF. For så vidt angår Kanaløerne og øen Man, for hvilke artikel 355, stk. 5, litra c), TEUF præciserer, at traktatens bestemmelser kun finder anvendelse, i det omfang det er nødvendigt for at sikre anvendelsen på disse øer af den ordning, der er fastsat i 1972-tiltrædelsesakten, har Domstolen anerkendt, at retterne i disse områder havde beføjelse til at forelægge den præjudicielle spørgsmål for at sikre den ensartede anvendelse af de EU-retlige bestemmelser, som finder anvendelse på disse områder [6]. Denne tilgang blev implicit bekræftet i forbindelse med en præjudiciel forelæggelse fra en ret på Ålandsøerne, et område inden for Republikken Finland, hvorpå EU-retten som bekendt finder anvendelse i henhold til artikel 355, stk. 4, TEUF [7].

31. I den foreliggende sag ønsker den forelæggende ret oplyst, hvorvidt direktiv 91/477, henset til Gibraltars status, kan finde anvendelse på Gibraltars område.

32. Det er åbenbart, at denne problematik vedrører den ensartede anvendelse af EU-retten i henhold til den ovenfor i dette forslag til afgørelses punkt 30 omhandlede retspraksis. Jeg er derfor af den opfattelse, at Supreme Court of Gibraltar (Gibraltars øverste domstol, Det Forenede Kongerige) bør anses for en ret, der har beføjelse til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål i henhold til artikel 267 TEUF.

5 – Jf., analogt, dom af 3.7.1991, Barr og Montrose Holdings (C-355/89, EU:C:1991:287, præmis 8).

6 – Dom af 3.7.1991, Barr og Montrose Holdings (C-355/89, EU:C:1991:287, præmis 9 og 10), af 16.7.1998, Pereira Roque (C-171/96, EU:C:1998:368), og af 8.11.2005, Jersey Produce Marketing Organisation (C-293/02, EU:C:2005:664). Jf. ligeledes generaladvokat La Pergolas forslag til afgørelse Pereira Roque (C-171/96, EU:C:1997:425, punkt 24).

7 – Dom af 13.11.2003, Lindman (C-42/02, EU:C:2003:613).

V. Om de præjudicielle spørgsmål

33. Artikel 355, stk. 3, TEUF udvider de EU-retlige bestemmelser til at gælde for Gibraltars område med forbehold af de undtagelser, der udtrykkeligt er fastsat i 1972-tiltrædelsesakten.

34. Disse undtagelser vedrører EU-rettens bestemmelser om frie varebevægelser [8], men hverken bestemmelserne om den frie udveksling af tjenesteydelser [9] eller bestemmelserne om den frie bevægelighed for personer.

35. Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsens begrundelse og af de præjudicielle spørgsmåls ordlyd, er den forelæggende ret ikke i tvivl om, at direktiv 91/477 i det mindste principielt henhører under de frie varebevægelser, hvilket a priori medfører, at det ikke finder anvendelse på Gibraltars område, jf. 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29.

36. Jeg er helt enig i grundlaget for den forelæggende rets ræsonnement, nemlig at direktiv 91/477 er en del af de EU-retlige bestemmelser om frie varebevægelser.

37. Denne fortolkning følger af Domstolens konklusion i dom af 4. september 2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143). Domstolen udledte nemlig af formålene med direktiv 91/477 samt dette direktivs ordning og almindelige opbygning, at det indførte effektive regler, som sikrer harmoniseringen af visse administrative bestemmelser vedrørende *erhvervelse, besiddelse og grænseoverskridende bevægelighed af våben* [10]. Der er således tale om et instrument, der vedrører kontrol med skydevåben og skydevåbens bevægelighed, for så vidt som disse indgår i kategorien »varer«.

38. Denne konklusion besvarer imidlertid ikke den forelæggende rets spørgsmål.

39. Den forelæggende ret er således nærmere bestemt i tvivl om, *i hvilket omfang* dette direktivs artikel 12, stk. 2, der omhandler proceduren i forbindelse med besiddelse af skydevåben, når jægere og konkurrenceskytter, som er i besiddelse af et ESP, rejser mellem to eller flere medlemsstater, ikke desto mindre kan adskilles fra direktiv 91/477's generelle karakter som et instrument, der vedrører de frie varebevægelser, og følgelig finde anvendelse på Gibraltars område. Den forelæggende ret har i denne henseende fremsat tre forskellige hypoteser.

40. I den første hypotese er det spørgsmålet, hvorvidt artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 eventuelt ikke er omfattet af undtagelsen i 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29, eftersom den sidstnævnte artikel skal fortolkes snævert, og det alene er foranstaltninger, der indebærer forretningsmæssige transaktioner eller handel, som ikke finder anvendelse på Gibraltar. Denne hypotese hviler på den antagelse, at den i artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 omhandlede procedure ikke indebærer sådanne forretningsmæssige transaktioner eller handel.

41. Den anden og tredje hypotese - som svarer til henholdsvis det andet og det tredje præjudicielle spørgsmål - skal ses som subsidiære alternativer. For det første er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 kan henhøre under den frie udveksling af tjenesteydelser og følgelig finde anvendelse på Gibraltars område. For det andet er den forelæggende ret, der har formuleret sit spørgsmål således, at det omhandler gyldigheden af direktiv 91/477, nærmere bestemt i tvivl om, hvorvidt artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 er omfattet af den frie bevægelighed for personer, og hvilke konsekvenser dette i så fald ville have.

42. Jeg er ikke overbevist af nogen af disse hypoteser.

8 – Jf. dom af 23.9.2003, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-30/01, EU:C:2003:489, præmis 59).

9 – Dom af 13.6.2017, The Gibraltar Betting and Gaming Association (C-591/15, EU:C:2017:449, præmis 30 og 39).

10 – Dom af 4.9.2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143, præmis 43 og 47).

43. Besvarelsen af den forelæggende rets tre spørgsmål bør efter min opfattelse først og fremmest tage udgangspunkt i en undersøgelse af arten af ESP-bestemmelserne i direktiv 91/477, navnlig artikel 12, stk. 2. På grundlag af denne undersøgelse vil det andet og det tredje spørgsmål kunne besvares således, at artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 har et dobbelt formål, og at hovedformålet vedrører de frie varebevægelser. Derefter bør det første præjudicielle spørgsmål, hvorved det ønskes oplyst, hvorvidt anvendelsesområdet for de frie varebevægelser på grundlag af en snæver fortolkning af 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29 er begrænset hvad angår Gibraltar, besvares. Jeg skal allerede bemærke, at denne hypotese efter min opfattelse bør udelukkes. Endelig skal jeg for det tilfælde, at Domstolen ikke er enig i min analyse og måtte anse artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 for at have et dobbelt formål (frie varebevægelser og den frie bevægelighed for personer), uden at det ene formål vejer tungere end det andet, fremsætte nogle subsidiære bemærkninger om, hvilke konsekvenser denne tilgang ville have i hovedsagen.

A. Om arten af artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 og den frie bevægelighed for tjenesteydelser eller personer

44. Sagsøgerne i hovedsagen har i det væsentlige gjort gældende, at artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/447 forfølger en selvstændig målsætning i forhold til målsætningen for de frie varebevægelser. For det første er denne artikels eneste mål at gøre det lettere for jægere og konkurrenceskytter at medbringe deres skydevåben på rejser for herved at give dem mulighed for at levere og modtage tjenesteydelser i Unionen. For det andet, og subsidiært, har artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 til formål at fremme bevægeligheden for jægere og konkurrenceskytter, der medbringer deres skydevåben på rejser i Unionen. Sagsøgerne i hovedsagen har til støtte for deres argumenter henvist til dom af 4. september 2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143).

45. Jeg gør opmærksom på, at artikel 12 i direktiv 91/477 vedrører en procedure med hensyn til bevægeligheden for skydevåben, der besiddes af en person på rejse mellem to eller flere medlemsstater.

46. I henhold til artikel 12, stk. 1, i direktiv 91/477 skal den pågældende på forhånd have opnået en tilladelse fra de pågældende medlemsstater, som anføres på det i dette direktivs artikel 1, stk. 4, definerede ESP.

47. Uanset denne procedure indrømmer artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 jægerne og konkurrenceskytterne ret til uden forudgående tilladelse at rejse inden for Unionen med de i denne artikel opregnede kategorier af skydevåben, når de er i besiddelse af et ESP, hvorpå dette eller disse skydevåben er angivet, og de kan dokumentere grunden til rejsen.

48. I dom af 4. september 2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143), hvor Domstolen var blevet anmodet om at tage stilling til anvendelsesområdet for ESP-bestemmelserne i direktiv 91/477 hvad angår jægere og konkurrenceskytter, anerkendte den, at disse bestemmelser ganske vist har til formål at gøre det lettere for jægere og konkurrenceskytter at rejse over grænser med deres våben, uden at dette mål har forrang for dette direktivs hovedformål vedrørende erhvervelse, besiddelse og bevægelighed af våbnene.

49. Selv om præmis 53 og 57 i dom af 4. september 2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143), henholdsvis fremhæver, at jægere og konkurrenceskytter udtrykkeligt er tillagt rettigheder ved direktiv 91/477, og at »indførelsen af [ESP havde] til formål at gøre det muligt for jægere og konkurrenceskytter at bevæge sig frit med deres våben fra en medlemsstat til en anden, i det omfang det er strengt nødvendigt for at virkeliggøre dette formål«, bekræfter præmis 52, at »artikel 1, stk. 4, [i direktiv 91/477], sammenholdt med direktivets artikel 12, stk. 2, *hovedsageligt har til formål at lette*

bevægeligheden for våben, der anvendes til jagt eller sportsaktiviteter« [11].

50. Disse argumenter understøttes af syvende betragtning til direktiv 91/477 og af dette direktivs opbygning. For det første præciserer syvende betragtning nemlig, at de lempeligere regler, som vedtages for så vidt angår jagt og konkurrenceskydning, ikke i unødvendig grad må hindre den frie bevægelighed for personer. For det andet skal det bemærkes, at artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 indgår i dette direktivs kapitel 3, der har overskriften »Formaliteter ved *forsendelse af våben* inden for Fællesskabet« [12]. Desuden kan jægeres og konkurrenceskytters mulighed for at rejse blive begrænset i henhold til artikel 8, stk. 3, i direktiv 91/477, selv om de er i besiddelse af et ESP, når en medlemsstat på sit område forbyder erhvervelse og besiddelse af et skydevåben i de i denne artikel omhandlede kategorier. Et sådant forbehold er ikke baseret på et personelt kriterium, der vedrører de pågældendes individuelle karakteristika, men på et materielt kriterium, nemlig den pågældende kategori af våben.

51. Domstolens analyse i dom af 4. september 2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143), modsiger således et af sagsøgerne i hovedsagens argumenter, nemlig at kriteriet vedrørende tyngdepunktet for en afledt EU-retsakt kun anvendes i tvister med konkurrerende retsgrundlag.

52. Det er korrekt, at dette kriterium gentagne gange er blevet anvendt i forbindelse med fastsættelsen af et passende retsgrundlag for en afledt EU-retsakt. Jeg bemærker, at valget af retsgrundlag for en EU-retsakt ifølge dette kriterium skal foretages på grundlag af objektive forhold, herunder bl.a. retsaktens formål og indhold, som gør det muligt at foretage en domstolskontrol. Hvis en gennemgang af en foranstaltning viser, at den har et dobbelt formål, eller at den består af to led, og det ene af disse formål eller af disse led kan bestemmes som det primære, mens det andet kun er sekundært, skal foranstaltningen have et enkelt retsgrundlag, nemlig det, der kræves af det primære eller fremherskende formål eller led. Hvad angår en foranstaltning, der samtidig forfølger flere formål, eller som har flere led, der er uadskilleligt forbundne, uden at det ene er sekundært i forhold til det andet, har Domstolen fastslået, at når forskellige bestemmelser i traktaten således finder anvendelse, skal en sådan foranstaltning undtagelsesvis vedtages med de dertil svarende forskellige retsgrundlag [13].

53. Det fremgår imidlertid af retspraksis, at Domstolen i det væsentlige også anvender et sådant kriterium, når den f.eks. skal afgøre, hvilke(n) af de frie bevægeligheder, som er sikret i EU-retten, der skal danne grundlag for undersøgelsen af en national lovgivning, som vedrører flere af disse friheder [14], eller når en given kompleks transaktion på momsområdet skal klassificeres som en »levering af goder« eller en »levering af tjenesteydelser« [15]. Der er således tale om et generelt kriterium. Når dette kriterium anvendes på en afledt EU-retsakt, giver det mulighed for at identificere denne retsakts ene eller flere formål, navnlig med henblik på fortolkningen af dens bestemmelser, og eventuelt fastsætte det eller de passende retsgrundlag.

54. Dette kriterium blev i øvrigt anvendt længe før dom af 4. september 2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143), i dom af 23. september 2003, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-30/01, EU:C:2003:489), i forbindelse med en påstand om manglende gennemførelse af et antal direktiver på Gibraltars område, hvor der ikke var rejst tvivl om disse retsakters grundlag, hvilket er et eksempel på, at kriteriet om tyngdepunktet ikke udelukkende anvendes i forbindelse med fastsættelsen af det korrekte retsgrundlag for en afledt EU-retsakt.

11 – Min fremhævelse.

12 – Min fremhævelse.

13 – Jf. bl.a. dom af 19.7.2012, Parlamentet mod Rådet (C-130/10, EU:C:2012:472, præmis 42-45).

14 – Jf. f.eks., vedrørende forholdet mellem de frie varebevægelser og den frie udveksling af tjenesteydelser, dom af 2.12.2010, Ker-Optika (C-108/09, EU:C:2010:725, præmis 43), og af 16.12.2010, Josemans (C-137/09, EU:C:2010:774, præmis 50). Jf. desuden i samme retning, vedrørende forholdet mellem den frie etableringsret og den frie udveksling af tjenesteydelser, navnlig dom af 26.5.2016, NN (L) International (C-48/15, EU:C:2016:356, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

15 – Jf. bl.a. dom af 29.3.2007, Aktiebolaget NN (C-111/05, EU:C:2007:195, præmis 27 og 28 og den deri nævnte retspraksis).

55. Endvidere fastslog Domstolen i dom af 23. september 2003, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-30/01, EU:C:2003:489), at hovedformålet med disse direktiver var at fjerne hindringerne for de frie varebevægelser mellem medlemsstaterne og derfor var omfattet af udelukkelsen af Gibraltar fra anvendelsen af de frie varebevægelser i henhold til 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29. På trods af, at miljøbeskyttelse også var blandt formålene med de pågældende direktiver, blev det fastslået, at der blot var tale om accessoriske formål (hvilket ikke var tilstrækkeligt til, at disse direktiver kunne finde anvendelse på Gibraltars område). Domstolen frifandt således Det Forenede Kongerige for Kommissionens påstand om traktatbrud.

56. Et tilsvarende ræsonnement kan gyldigt udvikles i den foreliggende sag, sådan som både Det Forenede Kongeriges regering og de tre institutioner, som har afgivet indlæg for Domstolen, med rette har foreslået. Hvad angår artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 og i overensstemmelse med min bedømmelse i punkt 48-50 i dette forslag til afgørelse er formålet vedrørende den frie bevægelighed for personer sekundært i forhold til denne artikels hovedformål eller fremherskende formål, der vedrører bevægelighed for skydevåben.

57. Denne vurdering giver nu mulighed for at besvare det andet og det tredje præjudicielle spørgsmål.

58. For det første konstaterer jeg hvad angår den frie udveksling af tjenesteydelser, at direktiv 91/477, i modsætning til, hvad sagsøgerne i hovedsagen har gjort gældende, ikke indeholder bestemmelser, der har til formål at regulere levering og modtagelse af tjenesteydelser for skydecentres eller jagtområders vedkommende, hvilket implicit fremgår af dom af 4. september 2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143). Selv om muligheden for, at jægere og konkurrenceskytter kan medbringe deres skydevåben på rejser, åbenbart gør det lettere at udveksle disse tjenesteydelser, er dette kun en underordnet følge af vedtagelsen af artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477.

59. Desuden udgør ESP'et et rejsedokument og ikke en skydetilladelse eller jagtlicens [16]. Ydermere erstatter det ikke de tilladelser, som udstedes af konkurrenceskydningscentre eller indehavere af jagtområder til udøvelsen af disse aktiviteter. Der kan følgelig ikke påberåbes en analogi mellem udstedelsen af ESP og en fysisk eller juridisk persons tildeling af fiskeret i et vandområde, hvilket var genstand for den sag, der gav anledning til dom af 21. oktober 1999, Jägerskiöld (C-97/98, EU:C:1999:515, præmis 36), som sagsøgerne i hovedsagen, efter min opfattelse med urette, har påberåbt sig.

60. Den forelæggende rets andet spørgsmål bør således efter min opfattelse besvares således, at direktiv 91/477 ikke vedrører den frie udveksling af tjenesteydelser.

61. For så vidt angår det tredje præjudicielle spørgsmål kan det på baggrund af den ovenstående analyse bekræftes, at for så vidt som hovedformålet med direktiv 91/477, herunder dets artikel 12, stk. 2, er omfattet af anvendelsesområdet for de frie varebevægelser, kunne denne retsakt i henhold til den ovenfor i dette forslag til afgørelses punkt 52 anførte retspraksis gyldigt baseres på artikel 100 A, stk. 1, i EØF-traktaten (nu artikel 114, stk. 1, TEUF), eftersom direktiv 91/477 er en foranstaltning til harmonisering af medlemsstaternes administrative bestemmelser om erhvervelse, besiddelse og grænseoverskridende bevægelighed af skydevåben, der har det indre markeds oprettelse og funktion som formål.

62. Da hovedformålet med direktiv 91/477, herunder dets artikel 12, stk. 2, er bevægelighed for skydevåben, skal det nu undersøges, hvorvidt anvendelsesområdet for de frie varebevægelser, sådan som sagsøgerne i hovedsagen har gjort gældende, ændres som følge af kravet om en snæver fortolkning af 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29.

16 – Jf. i denne retning dom af 4.9.2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143, præmis 51).

B. Om den snævre fortolkning af 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29 og dens virkning på anvendelsesområdet for de frie varebevægelser i forholdet til Gibraltar

63. Sagsøgerne i hovedsagen er fortalere for, at 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29 skal fortolkes snævert.

64. Denne argumentation er i overensstemmelse med Domstolens fortolkning af denne artikel i dom af 21. juli 2005, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-349/03, EU:C:2005:488). Domstolen fastslog således, at selv om Gibraltar i henhold 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29 ikke er omfattet af Fællesskabets toldområde, skal denne undtagelse fortolkes snævert [17]. Derfor fastslog Domstolen i denne dom, at en afledt retsakt inden for den gensidige bistand, som de kompetente myndigheder yder hinanden på området for punktafgifter, fandt anvendelse på Gibraltars område, selv om bestemmelserne i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed [18] vedrørende harmonisering af den materielle lovgivning om punktafgifter ikke fandt anvendelse på Gibraltar [19].

65. Jeg er tilbøjelig til at medgive, at en undtagelse fra anvendelsen af EU-retten på Gibraltars område skal fortolkes snævert. Fællesskabets toldområdes udstrækning ændres imidlertid ikke af en sådan snæver fortolkning.

66. Dette betyder med andre ord – som Domstolen har fastslået – at undtagelsen i 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29, dvs. »den omstændighed, at Gibraltar ikke er omfattet af Fællesskabets toldområde, medfører, at hverken traktatens bestemmelser om frie varebevægelser eller den afledte […]ret, der med hensyn til de frie varebevægelser tilsigter at sikre en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser i overensstemmelse med artikel [114 TEUF og 115 TEUF], finder anvendelse på Gibraltar« [20].

67. Denne konstatering står således ikke i modsætning til dom af 21. juli 2005, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-349/03, EU:C:2005:488, præmis 52 og 53), eftersom Domstolen i denne sag udelukkende afgjorde spørgsmålet om, hvorvidt en afledt ret, *som ikke tog sigte på* tilnærmelsen af medlemsstaternes materielle lovgivning på punktafgiftsområdet, fandt anvendelse på Gibraltars område.

68. I den foreliggende sag er det ubestridelige formål med direktiv 91/477 derimod at harmonisere visse administrative bestemmelser vedrørende erhvervelse, besiddelse og grænseoverskridende bevægelighed af skydevåben i overensstemmelse med artikel 100 A, stk. 1, i EØF-traktaten (nu artikel 114, stk. 1, TEUF), som Domstolen gjorde opmærksom på i dom af 4. september 2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143, præmis 47).

69. I modsætning til, hvad sagsøgerne i hovedsagen har gjort gældende, indebærer en snæver fortolkning af 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29 ikke, at frie varebevægelser skal fortolkes mere begrænset i forholdet til Gibraltar end den fortolkning, der følger af EUF-traktatens bestemmelser.

70. Nærmere bestemt forstår jeg ikke, hvordan de frie varebevægelser skulle kunne begrænses til forretningsmæssige transaktioner eller handel, hvorved artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 kunne finde anvendelse på Gibraltar.

17 – Dom af 21.7.2005, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-349/03, EU:C:2005:488, præmis 51).

18 – EFT 1992, L 76, s. 1.

19 – Dom af 21.7.2005, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-349/03, EU:C:2005:488, præmis 52 og 53).

20 – Dom af 23.9.2003, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (C-30/01, EU:C:2003:489, præmis 59).

71. Selv om sagsøgerne i hovedsagen måtte få medhold i deres synspunkt, nemlig at det ikke indebærer forretningsmæssige transaktioner eller handel, når en jæger eller konkurrenceskytte medbringer sit skydevåben på en rejse, er denne situation imidlertid fortsat omfattet af anvendelsesområdet for de frie varebevægelser. Derfor gjorde Domstolen i dom af 3. december 2015, Pfotenhilfe-Ungarn (C-301/14, EU:C:2015:793, præmis 46 og 47), opmærksom på, at toldunionen omfatter al vareudveksling, og at EUF-traktatens bestemmelser vedrørende frie varebevægelser finder anvendelse, uanset om de pågældende varer transporteres over landegrænser med henblik på salg eller videresalg eller på *privat brug eller forbrug*.

72. Derfor er alle de i direktiv 91/477 omhandlede skydevåben omfattet af de frie varebevægelser, uanset om deres overførsel i Unionen f.eks. finder sted i forbindelse med postordresalg eller en jægers eller konkurrenceskyttes rejse.

73. Hvis der i EU-retten skulle gælde forskellige retlige ordninger, alt efter om varerne er genstand for salg eller privat brug, ville det medføre uoverstigelige praktiske vanskeligheder. Det afgørende for, om den samme vare var omfattet af anvendelsesområdet for de frie varebevægelser eller ikke, ville således være dens anvendelse, dvs. om den var genstand for salg eller privat brug, dvs. på grundlag af et subjektivt kriterium, som skulle afgøres i hvert enkelt tilfælde.

74. På grundlag af ovenstående analyse indebærer en snæver fortolkning af 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29 ikke, at frie varebevægelser er begrænset til varer, som er genstand for forretningsmæssige transaktioner eller handel. Følgelig er samtlige bestemmelser i direktiv 91/477 omfattet af anvendelsesområdet for frie varebevægelser og finder i henhold til 1972-tiltrædelsesaktens artikel 29 ikke anvendelse på Gibraltars område.

C. Subsidiære betragtninger vedrørende svaret på det tredje præjudicielle spørgsmål

75. For det tilfælde, at Domstolen ikke er enig i ovenstående analyse og måtte anse artikel 12, stk. 2 i direktiv 91/477 for at have to formål, som ikke kan adskilles, nemlig frie varebevægelser og den frie bevægelighed for personer, uden at det første formål vejer tungere end det andet, er den åbenbare konsekvens heraf, at dette direktiv er ugyldigt. Direktiv 91/477 ville således være baseret på et utilstrækkeligt retsgrundlag, idet EØF-traktatens artikel 100 A, stk. 2, fastsætter, at denne artikels stk. 1 ikke finder anvendelse på bestemmelser vedrørende den frie bevægelighed for personer.

76. I så fald ville det ikke være relevant at undersøge, hvorvidt ESP-bestemmelserne i direktiv 91/477 kan adskilles eller udskilles fra dette direktivs øvrige bestemmelser. Selv om parterne i hovedsagen har beskæftiget sig med dette emne i deres indlæg, er der tale om et praktisk og subsidiært argument, som vedrører fuldbyrdelsen af den kommende dom. Der er således to alternativer: Enten har direktiv 91/477, som jeg har påvist ovenfor, et hovedformål (varebevægelser) og et sekundært formål (personers bevægelighed), og i så fald har det det korrekte retsgrundlag og finder således ikke anvendelse på Gibraltar, eller direktiv 91/477 har to ligeværdige formål, og dets retsgrundlag er i så fald utilstrækkeligt, direktiv 91/477 er ugyldigt, og det tilkommer Gibraltars kompetente myndigheder at drage konsekvenserne af den kommende dom og kun gennemføre de bestemmelser i dette direktiv, der er nødvendige for at indføre ESP [21].

21 – For alle tilfældes skyld skal jeg bemærke, at mens Minister for Justice anser det for umuligt at adskille bestemmelserne i direktiv 91/477, uden at denne retsakt mister sin sammenhæng, og at en delvis gennemførelse heraf ikke vil være mulig, er sagsøgerne i hovedsagen af den opfattelse, af det for at kunne anvende ESP er muligt at foretage en selvstændig gennemførelse af artikel 1, stk. 1 og 4, artikel 2, 4a, 5 og 12 samt bilag I og II til direktiv 91/477.

77. Indtil disse gennemførelsesforanstaltninger er vedtaget, opstår der imidlertid et yderligere spørgsmål - som den forelæggende ret ikke har stillet - nemlig hvorvidt jægere og konkurrenceskytter fra Gibraltar, bl.a. sagsøgerne i hovedsagen, kan gøre artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 direkte gældende og kræve, at Minister for Justice udsteder de ønskede ESP'er til dem.

78. I denne henseende bør det bemærkes, at det af fast retspraksis følger, at borgerne i alle tilfælde, hvor bestemmelserne i et direktiv ud fra et indholdsmæssigt synspunkt fremstår som ubetingede og tilstrækkeligt præcise, ved de nationale domstole kan påberåbe sig disse bestemmelser over for staten, enten når denne ikke rettidigt har gennemført direktivet i national ret, eller når den ikke har gennemført det korrekt [22].

79. Som allerede anført indrømmer artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 jægerne og konkurrenceskytterne ret til uden forudgående tilladelse at rejse inden for Unionen med de i denne artikel opregnede kategorier af skydevåben, når de er i besiddelse af et ESP, jf. definitionen i dette direktivs artikel 1, stk. 4, hvorpå dette eller disse skydevåben er angivet, og de kan dokumentere grunden til rejsen.

80. I dom af 4. september 2014, Zeman (C-543/12, EU:C:2014:2143, præmis 52-54), udledte Domstolen af artikel 1, stk. 4, og artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477, at medlemsstaterne *er forpligtede* til at udstede et ESP til jægere og konkurrenceskytter, for så vidt som disse personkategorier, såfremt et sådant ESP ikke udstedes, ikke kan udøve den rettighed, som de udtrykkeligt er tillagt ved nævnte direktiv, idet medlemsstaternes fastsættelse af strengere nationale bestemmelser i henhold til dette direktivs artikel 3 ikke må være til hinder for denne rettighed.

81. Artikel 12, stk. 2, i direktiv 91/477 synes følgelig, ud fra et indholdsmæssigt synspunkt, at være tilstrækkeligt præcis og ubetinget som omhandlet i den ovenfor i punkt 78 i dette forslag til afgørelse nævnte retspraksis til, at sagsøgerne i hovedsagen kan påberåbe sig den direkte over for Minister for Justice [23].

82. Som nævnt er disse betragtninger dog kun relevante, hvis direktiv 91/477 finder anvendelse på Gibraltar, hvilket efter min opfattelse af de grunde, som jeg har redegjort for i det ovenstående, ikke er tilfældet.

VI. Forslag til afgørelse

83. Henset til samtlige ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare de af Supreme Court of Gibraltar (Gibraltars øverste domstol, Det Forenede Kongerige) stillede præjudicielle spørgsmål således:

»1) Artikel 12, stk. 2, i Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008, vedrører først og fremmest de frie varebevægelser, idet der ikke skal sondres alt efter, om skydevåbnene er genstand for forretningsmæssige transaktioner eller handel eller ikke, hvilket medfører, at ingen af dette direktivs bestemmelser finder anvendelse på Gibraltars område.

2) Ingen af bestemmelserne i direktiv 91/477 vedrører den frie udveksling af tjenesteydelser.

22 – Jf. bl.a. dom af 15.2.2017, British Film Institute (C-592/15, EU:C:2017:117, præmis 13 og den deri nævnte retspraksis).

23 – I øvrigt er de obligatoriske oplysninger, som skal påføres ESP, opregnet i bilag II, og en ensartet model indgår i bilaget til Kommissionens henstilling af 25.2.1993 om Det Europæiske Våbenpas (EFT 1993, L 93, s. 39).

3) Idet direktiv 91/477 harmoniserer visse administrative betingelser vedrørende erhvervelse, besiddelse af skydevåben og grænseoverskridende bevægelighed af skydevåben, er det korrekt vedtaget på grundlag af artikel 100 A, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (senere artikel 95, stk. 1 EF, nu artikel 114 TEUF)«.